

Sygn. akt I UK 41/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania Zdzisława B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2011 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 sierpnia 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 16 października 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił Zdzisławowi B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, argumentując, że komisja lekarska nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy, jak również, że wnioskodawca nie wykazał odpowiednio długiego stażu ubezpieczeniowego.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego: Zdzisław B., urodzony 5 lutego 1951 r., z zawodu technik pożarnictwa, jest uprawniony do emerytury dla służb mundurowych od 1 lipca 1999 r. Do wyliczenia tego świadczenia przyjęto okresy służby oraz okresy składkowe przypadające przed jej podjęciem. Decyzją z dnia 1 lutego 2000 r. Zakład Emerytalno - Rentowy MSWiA przyznał prawo do policyjnej renty inwalidzkiej, wypłata tego świadczenia została zawieszona w związku z pobieraniem korzystniejszej emerytury policyjnej. Orzeczeniem z dnia 21 października 2002 r. Komisja Lekarska MSWiA zaliczyła wnioskodawcę do pierwszej grupy inwalidzkiej, stwierdzając niezdolność do samodzielnej egzystencji w związku ze służbą.

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową; postępowanie z odwołania od tej decyzji w związku z jego cofnięciem zostało umorzone postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 26 czerwca 2008 r.

Sąd wskazał, że Zdzisław B. bezspornie w okresie ostatnich dziesięciu lat przed złożeniem niniejszego wniosku o rentę udowodnił 3 lata, 1 miesiąc i 16 dni okresów składkowych. W oparciu o opinię biegłych Sąd stwierdził w odniesieniu do wnioskodawcy całkowitą niezdolność do pracy w zawodzie pożarnika z uwagi na raka nosogardła z przerzutami do węzłów chłonnych szyi i jego następstwa, datującą się od 24 czerwca 1996 r., nie stwierdził natomiast niezdolności do pracy z powodu innych schorzeń.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał odwołanie za niezasadne. Wskazał na przepisy art. 57 i art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1227 ze zm. – powoływanej dalej jako ustawa emerytalna) i stwierdził, że ubezpieczony jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy, jednakże nie spełnia pozostałych warunków do nabycia świadczenia, a to z uwagi na nielegitymowanie się odpowiednio długim okresem stażu ubezpieczeniowego w ostatnim 10-leciu przez zgłoszeniem wniosku o rentę, jak również z uwagi na fakt, że niezdolność do pracy (datująca się od 1996 r.) nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 3 ustawy, lecz w okresie służby.

Sąd podkreślił, że do sytuacji ubezpieczonego nie może mieć zastosowania przepis art. 57 ust. 2 powyższej ustawy, bowiem nie posiada on wymaganego 25-letniego okresu stażu pracy, jako że nie może on pokrywać się z okresami zaliczonymi już do uprawnień do emerytury mundurowej (art. 2 pkt 1 ust. 1 ustawy emerytalnej). Ponadto – z uwagi na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym na datę wniosku) ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do renty na podstawie tej ustawy.

Ubezpieczony zaskarżył ten wyrok apelacją, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że ubezpieczony jest jedynie trwale częściowo niezdolny do pracy, podczas gdy ta niezdolność ma charakter całkowity oraz nieuwzględnienie orzeczenia o niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego z 2002 r. wydanego przez Komisję Lekarską MSWiA, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej - poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że do ubezpieczonego nie ma zastosowania dyspozycja powyższego artykułu.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2010 r. oddalił apelację.

W uzasadnieniu Sąd drugiej instancji między innymi wskazał, iż w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd pierwszej instancji dotyczący interpretacji art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy, w brzmieniu obowiązującym przed 5 lutego 2009 r. Zgodnie z tym przepisem, świadczenia nie przysługują ubezpieczonym, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym

funkcjonariuszy, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym osoba, która miała przyznaną wcześniej emeryturę „mundurową”, a w jej ramach zaliczono do wyliczenia wysokości świadczenia okresy zatrudnienia (składkowe i nieskładkowe) sprzed powołania do służby (a tak było w przypadku ubezpieczonego), nie może żądać ich uwzględnienia do stażu ubezpieczenia w powszechnym systemie emerytalnym. Podobnie nie ma takiej możliwości odnośnie do okresu służby. Nie jest zatem zasadne twierdzenie skarżącego o spełnieniu przez niego przesłanki z art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie posiadania co najmniej 25-letniego okresu stażu ubezpieczeniowego. Ubezpieczony takiego stażu, liczonego z uwzględnieniem powyższych uwag, nie posiada.

Ubezpieczony zaskarżył ten wyrok skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego - przez naruszenie przepisu art. 57 ust. 1 oraz art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegające na odmowie przyznania świadczenia pomimo posiadania stażu ubezpieczeniowego przewidzianego we wskazanych przepisach oraz powstania niezdolności do pracy w okresie składkowym.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż „z nieznanych przyczyn Sądy obu instancji uznały, iż wnioskodawca ma zaliczone do emerytury mundurowej okresy zatrudnienia poza służbą. Tymczasem większość okresów składkowych przypada na okres pokrywający się z okresem służby, co jednoznacznie wynika z akt rentowych. Ponadto wnioskodawca miał wyliczoną emeryturę w najwyższej wysokości jedynie na podstawie okresów służby. Zatem okres zatrudnienia wnioskodawcy w PPHU T. nie mógł zostać zaliczony do stażu uprawniającego do tzw. emerytury mundurowej.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizę prawidłowości zaskarżonego wyroku rozpocząć wypada od przytoczenia treści art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2003 r. (art. 10 pkt 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2003 r. Nr 9 - 10, poz. 14) do 5 lutego 2009 r. (art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz.U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38), mającego zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na datę wniosku o przyznanie świadczenia. Powołany przepis stanowił, że świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie przysługują ubezpieczonym w razie spełnienia warunków do nabycia świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 - 3, 5 i 7 - 10 oraz ust. 2. Na gruncie wykładni tego przepisu wystąpiła w orzecznictwie sądowym rozbieżność. W wyrokach z dnia 3 kwietnia 2007 r., II UK 165/06 (OSNP 2008, nr 9 - 10, poz. 14), z dnia 17 lipca 2007 r., II UK 272/06 (niepublikowany) i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 308/07 (LEX nr 494131) Sąd Najwyższy stał na stanowisku, że świadczenia na warunkach określonych w cytowanej ustawie nie przysługują ubezpieczonym, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (funkcjonariuszy Policji i innych tzw. służb mundurowych) obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o jakich mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 - 3, 5 i 7 - 10 oraz ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast w wyrokach z dnia 9 października 2009 r., II UK 48/08 (LEX nr 490387) i z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 178/08 (LEX nr 490375) Sąd

Najwyższy wyraził pogląd, iż w sytuacji przepracowania przez emeryta wojskowego okresu wymaganego do nabycia prawa do emerytury przez przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (składkowego i zwolnionego z opłacania składki ubezpieczeniowej) oraz legitymowania się wymaganym przez tę ustawę wiekiem emerytalnym, może on ubiegać się o emeryturę przewidzianą w tej ustawie, jeżeli okresy służby i ubezpieczenia nie zazębiają się, okres ubezpieczenia po ustaniu służby nie został doliczony do wojskowej wysługi emerytalnej, a zatem każdy z tych okresów z osobna jest wystarczający do nabycia prawa do emerytury w określonym systemie.

W wyniku tych rozbieżności interpretacyjnych Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów podjął w dniu 17 lutego 2010 r. uchwałę w sprawie II UZP 10/09 (OSNP 2010 nr 17-18, poz. 215), w której stwierdził, że: „przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej art. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 8, poz. 38), nie wyłącza nabycia prawa do emerytury z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez żołnierza zawodowego, jeżeli okresy składkowe, o których mowa w tym przepisie, nie zostały uwzględnione przy obliczaniu emerytury żołnierza zawodowego” W uzasadnieniu uchwały podkreślono, że do okresu wojskowej wysługi emerytalnej żołnierzom spełniającym warunki z art. 12 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin zalicza się, przy obliczaniu emerytury na podstawie art. 15 tego aktu, posiadane przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z powyższej regulacji prawnej wynika zatem, że zaliczenie tych okresów następuje z mocy prawa, a nie na wniosek żołnierza. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 *in fine* ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych należy interpretować ściśle. Jeżeli emeryt wojskowy legitymuje się wyłącznie okresem służby wojskowej wystarczającym do emerytury wojskowej (co najmniej 15 lat), czyli obliczonej bez uwzględnienia okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 - 3, 5 i 7 - 10 ustawy o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to w razie ukończenia 65 roku życia i legitymowania się 25 - letnim ubezpieczeniem po zakończeniu zawodowej służby wojskowej oraz przy niedoliczeniu tego okresu w trybie art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin), nie można wykluczyć pozytywnego rozpatrzenia wniosku o emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pozostawienia wnioskodawcy prawa wyboru świadczenia (art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Zaś samo funkcjonowanie wyżej wymienionych przepisów w obrocie prawnym dowodzi, iż *ex lege* nie są wykluczone przypadki nabycia przez emeryta wojskowego (policyjnego i innego mundurowego) uprawnień z odrębnych systemów - zaopatrzeniowego i ubezpieczeniowego. W konkluzji, Sąd Najwyższy stwierdził, że na gruncie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w brzmieniu z okresu objętego pytaniem prawnym) decydowała alternatywa rozłączna (albo/albo). Emeryci wojskowi, którzy mieli obliczoną emeryturę z uwzględnieniem wymienionych okresów cywilnego ubezpieczenia, nie mają więc prawa do emerytury powszechnej, mimo iż pozostałe okresy nie zwiększą już ich emerytury wojskowej ze względu na ograniczenie przyjęte w art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Natomiast emeryci wojskowi, którzy nie mają tak obliczonej emerytury, nie mogą być pozbawieni prawa do emerytury powszechnej.

Przedstawiona wyżej wykładnia dotyczy wprowadzie emerytów wojskowych oraz świadczenia z ubezpieczenia społecznego w postaci emerytury, ma jednak w pełni zastosowanie do sytuacji emerytów pozostałych służb „mundurowych” (zob. art. 15 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r., Nr 8, poz. 67 ze zm.), a także odnosi się do uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 2 ust. 1

pkt 2 powyższego aktu prawnego zawiera bowiem ogólne wyłączenie „prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych”. Stąd też emerytom służb mundurowych, którzy mają obliczoną emeryturę z uwzględnieniem okresów cywilnego ubezpieczenia (także z uwzględnieniem okresów sprzed służby), nie przysługiwało w spornym okresie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z powszechnego systemu emerytalnego.

Jak wynika z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w emeryturze skarżącego uwzględniono okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed podjęciem służby, a więc przepis art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2003 r. do 5 lutego 2009 r. przesądzał o braku prawa do dochodzonego świadczenia aż do nowelizacji tej normy prawnej. Wyrok Sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie zapadł w dniu 21 grudnia 2009 r., a więc już pod rządami aktualnego brzmienia tego przepisu. Zgodnie z nim, świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Umożliwia on emerytowanym żołnierzom i funkcjonariuszom służb mundurowych pobierającym emeryturę "mundurową", zgłoszenie wniosku o przyznanie emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oczywiście z zastrzeżeniem wynikającym z art. 5 ust. 2a tej ustawy, że okresów służby nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym służb mundurowych.

Z przepisu art. 316 § 1 k.p.c. wynika ogólna zasada obowiązująca w postępowaniu cywilnym, zgodnie z którą podstawą rozstrzygnięcia roszczenia jest stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, przy czym nie budzi wątpliwości, że sformułowanie „stan rzeczy” obejmuje również stan prawny w zakresie prawa materialnego. Nie oznacza to nic innego jak to, że wydając wyrok sąd stosuje obowiązujące w chwili zamknięcia rozprawy przepisy prawa materialnego. Na gruncie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych reguła ta doznaje weryfikacji z tego względu, że postępowanie sądowe w tych sprawach

wszczynane jest na skutek odwołania wniesionego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które zastępuje pozew. Postępowanie to ma zatem charakter odwoławczy, a jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem wydanej decyzji. Przyjmuje się więc, że co do zasady badanie przez sąd legalności decyzji i orzekanie o niej możliwe jest tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydania. Jednakże wyjątkowo sąd może przyznać ubezpieczonemu świadczenie, jeżeli warunki je uzasadniające zostały spełnione po wydaniu zaskarżonej decyzji. Wyjątek taki jest obwarowany szeregiem zastrzeżeń, takich jak oczywistość prawa do świadczenia i pewność co do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez organ rentowy w razie ponownego zgłoszenia wniosku (por. między innymi wyroki z dnia 10 marca 1998 r., II UKN 555/97, OSNAPiUS 1999, nr 5, poz. 181; z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005, nr 3, poz. 43; z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04, OSNP 2005, nr 17, poz. 273; z dnia 2 lutego 2007 r., III UK 25/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 293). Za taki wyjątek uznać można także zmianę stanu prawnego przed wydaniem wyroku, co zobowiązuje sąd do badania zasadności roszczenia na podstawie nowych regulacji. Z motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że ubezpieczony nie spełnił warunków prawa do renty wskazanych w art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 i 2, a także w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie zwracając uwagi, że zastosowanie prawa materialnego w tym zakresie nie zostało poprzedzone dokonaniem wszystkich wymaganych ustaleń faktycznych. To, czy ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym wymagało odniesienia się nie tylko do dziesięciolecia poprzedzającego złożenie wniosku o rentę, ale także do dziesięciolecia przed powstaniem niezdolności do pracy i ustalenia przypadających w nim okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okresów zatrudnienia (poza służbą). Natomiast ustalenie, czy stwierdzona niezdolność do pracy powstała w okresie wskazanym w art. 57 ust. 1 pkt 3, zależało od tego, czy ubezpieczony stał się niezdolny do pracy w okresie zatrudnienia. Uznaniu tej przesłanki za spełnioną nie sprzeciwiałoby się równoległe z zatrudnieniem pozostawanie ubezpieczonego w służbie, które nie

odbiera przecież okresowi pozostawania w stosunku pracy charakteru okresu składkowego. Podkreślić należy, że nie jest możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., I PK 164/05, Monitor Prawa Pracy 2006 nr 10, s. 541). W takiej jednak sytuacji Sąd Najwyższy rozważa zasadność zarzutów naruszenia prawa materialnego, a nie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Z tych przyczyn zarzuty skargi okazały się usprawiedliwione.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 389¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.